विपन्नेणापि मरुता यथैकस्थानवीरुधः ॥५०॥
महानप्येकको वृक्षः सर्वतः सुप्रतिष्ठितः ।
प्रसह्यैव हि वातेन शक्यो धर्षयितुं यतः ॥५१॥
अथ ये संहता वृक्षाः सर्वतः सुप्रतिष्ठिताः ।
५ न ते शीघ्रेण वातेन हन्यन्ते ह्येकसंश्रयात् ॥५२॥
एवं मनुष्यमेकं च शौर्येणापि समन्वितं ।
शक्यं द्विषन्तो मन्यन्ते हिंसन्ति च ततः परं ॥५३॥

एवं प्रजीविमन्त्र इदमासनसञ्ज्ञकं। एतत् समाकर्ण्य चिरजीविनं प्राह। भद्र त्वमपि स्वाभिप्रायं वद। सो ऽब्रवीत्। देव षाड्गुण्यमध्ये मम १० संश्रयः प्रतिभाति। तत् तस्यानुष्ठानं कार्यं। उक्तं च यतः।

असहायः समर्थो ऽपि तेजस्वी किं करिष्यति ।
निर्वाते ज्वलितो वह्निः स्वयमेव प्रशाम्यति ॥५४॥
सङ्गतिः श्रेयसी पुंसां स्वपक्षे च विशेषतः ।
तुषैरपि परिभ्रष्टा न प्ररोहन्ति तण्डुलाः ॥५५॥

१५ तदत्रैव स्थितेन त्वया कश्चित् समर्थः समाश्रयणीयः। यो विपत्प्रतीकारं करोति। यदि पुनस्त्वं स्वस्थानं त्यक्त्वान्यत्र यास्यसि। तत् को ऽपि ते वाङ्मात्रेणापि सहायत्वं न करिष्यति। उक्तं च यतः।

वनानि दहतो वह्नेः सखा भवति मारुतः ।
स एव दीपनाशाय कृशे कस्यास्ति सौहृदं ॥५६॥

२० अथवा नैतदेकान्तं यद्बलिनमेकं समाश्रयेत्। लघूनामपि संश्रयो रक्षायैव भवति। उक्तं च यतः।

सङ्घातवान् यथा वेणुर्निविडो वेणुभिर्वृतः ।
न शक्यः स समुच्छेत्तुं दुर्बलो ऽपि तथा नृपः ॥५७॥

यदि पुनरुत्तमसंश्रयो भवति। तत् किमुच्यते। उक्तं च।

२५ महाजनस्य सम्पर्कः कस्य नोन्नतिकारकः ।